

PÂINEA VIEȚII VEȘNICE

† Duminica a opta după Rusalii, Înmulțirea pâinilor

Pâinea a fost și va fii întotdeauna absolut necesară vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spirituală, care este hrana sufletească. Minunea înmulțirii pâinilor în pustie preînchipuie jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfințelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (Luca 22, 19). Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sfânta Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge. Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor. „Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fii vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar”(1 Corinteni 11, 27-28). Se cuvine așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne prin Taina Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” de Iisus Hristos „pâinea vieții veșnice”. Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit. Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiul Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. De câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, unde stă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „preacinstul și de mare cuviință numele Său”. Amin.

IERTAREA, ANTIBIOTICUL SUFLETULUI

Te-ai gândit să ierți? Acel om, acea întâmplare, acel eveniment, pe tine să te ierți? Dacă înțelegi acel ceva sau cineva, vei vedea și o altă lumină, partea umană. În adâncul fiecărui om există virtuți; una dintre cele mai frumoase fiind iertarea, călătoria spre eliberare. Profundă și bogată, iertarea schimbă în bine orice suflet și orice minte. Prima persoană pe care iertarea o schimbă este chiar persoana care iartă. Iertarea nu se negociază și nu conține cuvântul „dacă”. Schimbări uimitoare apar în viața celor care iartă. A ierta înseamnă a elibera pe celălalt de vină. Iertarea mea nu depinde de comportamentul celuilalt. A ierta nu înseamnă a uita. Nu mai reproșez, nu mai amintesc ce a făcut. Iertarea este un act de maturitate și de echilibru sufletească. Între a ierta și a uita este o diferență de care trebuie să ținem seama pentru a nu ne răni inutil. Evaluez ce s-a petrecut, rana, durerea și văd ce simt. Nu fug, nu bag sub preș gunoiul. Observ și mă detașez. Fac un pas în spate și mă uit ca într-un tablou, ca observator și nu ca judecător. Nu confund rana cu cel care a făcut rana. Nu etichetăm oamenii după greșeli. Ura noastră ne afectează mai mult decât răul în sine sau cel ce ni l-a făcut. Iertarea este o a doua naștere. Schimbând interiorul meu, se schimbă și exteriorul. Ce simt? Înțelegere în planul emoțiilor și nu prin cruste ideologice. Ce mi s-a întâmplat face parte din viața mea și nu este ceva străin. Iau decizia de a ierta și nu mai rămân captiv în lucrul respectiv. Ce-mi lipsește ca să-l pot ierta? Iertarea nu are de a face cu celălalt, ci asumarea unei părți din mine. Autentic, original, împlinit mă face întreg cu tot ce am trăit și simțit. Când iert mă distanțez de ceea ce mi-a făcut celălalt și devin liber. Iertarea are de-a face cu tine însuși în primul rând și apoi cu celălalt. „Te iert când te schimbi” este greșit. Iertarea nu se condiționează. Îmi fac mie un cadou prin iertare. Semnul că ai iertat este că nu-i mai amintești celuilalt că a greșit. Iertarea curată și eficientă poate dura și ani de zile. Neiertarea aduce moarte psihologică și spirituală, iar iertarea aduce înviere. Nu poți schimba trecutul, dar poți schimba viitorul iertând, binecuvântând, dăruind. Valoarea ființei umane crește pe măsură ce iartă și iubește! Fără om, Dumnezeu ar fi iubire, dar pentru că există omul, Dumnezeu este iubire și iertare. Iubirea și iertarea pot schimba orice suflet iertarea este un cadou. Dăruiește! Vei simți binecuvântarea, pacea interioară și încrederea în viitor. Dreptate nu înseamnă pedepsirea vinovatului. Dumnezeu milie, al compasiunii, al iubirii este Dumnezeu Cel viu. Un Dumnezeu care nu pedepsește, distruge sau condamnă la moarte, ci care face tot posibilul să ne ajute și să ne vindece, care ne reabilitează și ne reconciliază, recuperându-ne pentru bogăția și desăvârșirea vieții pentru care am fost creați. Cea mai bună și sănătoasă soluție este iertarea. Iubim fiecare om pentru că Dumnezeu îl iubește și îl iartă. Și ne este de ajuns ca să imităm bunătatea și frumosul divin. Iertați!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este păcatul?

Răspuns: Păcatul este călcarea cu deplină știință și cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a voii lui Dumnezeu.

Întrebare: Care este originea păcatului?

Răspuns: Păcatul si-a luat începutul odată cu căderea strămoșilor, în rai: „Precum printr-un om (Adam) a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea, așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el” (Romani 5, 12). Păcatul nu ține de firea omului, ci el s-a ivit prin întrebuițarea rea a voii libere cu care a înzestrat Dumnezeu pe om. Deci originea păcatului nu este de la Dumnezeu. Dumnezeu nu este urzitorul păcatului și nici nu-l voiește, dar îl îngăduie, fiindcă nu voiește să știrbească libertatea de voința a omului. Răul nicidecum nu e pricinuit de Dumnezeu, ci prin alegerea cea de bună voie s-au făcut dracii răi, ca și cei mai mulți dintre oameni. Nu cele ce se fac sunt păcate, ci cele rele, după alegerea cu voie. Și așa fiecare din organele noastre păcătuiește când din libera alegere lucrează cele rele în loc de cele bune, împotriva lui Dumnezeu.

Întrebare: Care sunt semnele păcatului?

Răspuns: 1. Întrebuițarea deplină a minții. Unde nu există judecata deplină a minții, nu există nici păcat. Faptele copiilor mici, ale nebunilor și ale tuturor celor lipsiți de judecata minții pot fi împotriva legilor, dar nu sunt socotite păcate.

2. Libertatea voii. Faptele rezultate de la om împotriva voii sale, pot fi împotriva legii, dar nu sunt socotite păcate.

3. Cunoașterea legii împotriva căreia este îndreptată fapta, sau cel puțin să fi fost cu puțință cunoașterea acestei legi.

Întrebare: Cum se naște păcatul?

Răspuns: Felul în care se naște păcatul îl arată Sfântul Apostol Iacov: „Nimeni să nu zică atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit. Ci fiecare este ispitit când este tras și amăgit de însăși pofta sa. Apoi pofta, zămislind, naște păcat, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moarte” (Iacov 1, 13, 15). Rădăcina păcatului sta în poftă. Pofta lăsată să se întărească în sufletul omului, fără a fi alungată, îl ispitește pe om. Din pofta întărită se naște păcatul, care la rândul lui aduce moartea. Răul nu este în fire, nici nu este cineva rău prin fire. Caci Dumnezeu nu a făcut ceva rău. Când însă cineva, din pofta inimii, aduce la o formă ceea ce nu are ființă, atunci aceea începe să fie ceea ce vrea cel ce face aceasta. Păcatul se săvârșește prin voia liberă a omului, dar nașterea lui depinde de unele cauze, cele mai însemnate sunt ispita și ocazia la păcat.

Întrebare: Ce este ispita?

Răspuns: Ispita este îndemnul la păcat. Ea trezește pofta spre a dobândi ceva prin călcarea legii morale.

Ispita dinlăuntru este prilejuită de:

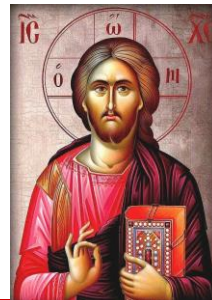
1. Pofta trupului (mâncare, băutură, desfrânare); 2. Pofta ochilor (bogăție); și 3. Pofta inimii (trufia vieții, mândrie): „Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2, 16). Ispita din afară vine de la diavol și de la lume. Diavolul ispitește prin felurite pofte și porniri păcătoase, prin cuvinte și prin fapte.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 21 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 23 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 august	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 25 august	06:30	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

CURAJUL CARE NE ÎNCONJOARĂ

În viața noastră publică nu se prea discută despre virtutea curajului. Așa cum, în discursul public actual, nu fac obiect de interes virtuți definitorii pentru condiția umană: politețea, cumpătarea, blândețea, prudența, generozitatea, dragostea, compasiunea, prietenia sau fidelitatea. La prima vedere, această stare de fapt nu ar trebui să ne îngrijoreze. Dacă însă vom acorda mai multă atenție, vom ajunge la concluzia că ea pune sub semnul întrebării nu doar ființa noastră morală, individuală, ci și existența noastră comunitară - de la familie la societate sau chiar neam. La nivelul simțului comun, curajul este capacitatea de a-ți controla și depăși frica, de a-ți învinge lașitatea, într-un anumit context în care îți este primejduită integritatea ființei sub aspect fizic sau moral. În domeniul eticii se face o distincție esențială între curaj ca trăsătură de personalitate, de caracter și curajul înțeles ca virtute. Pentru a deveni virtute, această trăsătură de personalitate trebuie să servească interesul semenului, al celui alt. Omul curajos își depășește limitele strâmte ale ființei proprii, iese din sufocanta iubire de sine, uneori își ignoră instinctul de conservare în favoarea aproapelui său. Omul curajos este o ființă în care se poate avea încredere. Într-o prietenie, de exemplu, este nevoie de încredere, dar și de fidelitate. Prietenul curajos este o garanție pentru securitatea mea, dar și a familiei mele. Iată cum de la virtutea curajului am ajuns la prietenie și la virtutea încrederii și a fidelității. Virtutea curajului este o însușire creștină esențială. Fără curaj, existența Bisericii nu ar fi de conceput. A fost nevoie, ca să ia ființă, de curajul Întemeietorului ei; ca să dureze, de acela al discipolilor Săi. Urmând exemplul Domnului, Apostolii au propovăduit în lumea toată Evanghelia, Vestea cea Bună a Întrupării Fiului lui Dumnezeu, înfruntând curajos ostilitatea lumii. În vremea prigoanelor dezlănțuite de mai-marii lumii, martirii din primele secole - dar și cei din secolul XX,- au ieșit cu îndrăzneală împotriva propriei morți, dovedind tuturor că, pentru creștini, moartea nu există. Au demonstrat, în același timp, libertatea absolută pe care o trăiesc creștinii. „Jertfa martirilor stă la temelie Bisericii”, spunea scriitorul bisericesc Tertulian în secolul II. Sfânta Scriptură abundă în varietatea formelor sub care suntem îndemnați să îndrăznim, să nu ne lăsăm sufletele acaparate de frică, de lașitate, de tentația de a dezerta din lupta pe care fiecare creștin o dă și trebuie să o dea cu diavolul, cu lumea (ca sursă a păcatelor și a patimilor) și cu patimile care și-au făcut sălaș în propriul nostru trup: „În lume, necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”. Amin.

✚ PAROH: Preot Ioan Alupoaiie † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

📖 La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri. 📖